

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

In quo Causae Forenses, Liber Epistolarum, Liber Fabularum, Et
Oratiunculae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

Responsio Democriti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71049](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71049)

quitate. Mutuis se se omnes odiis atque infidiis petunt. Alius litigat cum amico, alius cum affini contendit; insurgit frater in fratrem, filius parenti non parcat, nec parens vicissim ullam sanguinis sui rationem habet. Hanc tu miseram luctuosamque rerum omnium perturbationem indigno risu exciperes? Ah! si quid hujusmodi commissum à te fuisset, risum, mihi crede, converte pias in lacrymas, si quam habes bonae sapientiae particulam. Mihi certe, si tibi secus faciendum duceres, fixum statutumque est, humanas, uti jam coepi, miseras perpetuis tota vitae lacrymis deplorare.

DEMOCRITUS

Heraclyto res humanas perpetuo fletu prosequenti.

Jocosa.

NÆ me tui miseret plurimum, Heraclyte, qui perpetuis inanibusque lacrymis torqueas te ac maceres, tuamque in ea re ponas sapientiam, ut semper & sine fructu ullo doleas. Magnum habere te oportet aquarum in cerebro receptaculum, quarum ita sis liberalis ac prodigus, ut nullus te inveniat dies fletibus non indulgentem. Quanquam quid est, amabo, quod ita plores ac lugeas? quid in orbe terrarum universo, perenni dignum fletu objicitur? Scilicet desipientium aut etiam furentium hominum caecitas lacrymas movet? Prohi! quantum tu

te opinio fallit, Heraclite ! quàm longè erras à vero ! Quid si demonstrarem tibi vel hac ipsâ luce, quam aspicias, clariùs, dignum esse risu perpetuo, quod jugibus lachrymis prosequendum putas ? Unum ego te velim hujusce rei judicem atque arbitrum, si modò temperare tantisper à fletu velis, dum ego te vera sapere edoceo. Atenim nemo est, qui à rectâ virtutis semitâ non deviet, qui rationem sequi vitæ ducem, & ex illius normâ præscriptioque vivere vel nôrit, vel sustineat ; & illos tam ridendos non putabis, quàm si ambulare quosdam inversis pedibus & deflexo deorsum capite aspiceres ? Nullus celestem scrutatur sapientiam, aut inventâ gaudet, aut eâ se contentum arbitratur. Stulti nimirum & explodendi jure merito, qui cæcutire malint, quàm fulgentem ubique lucem intueri. Hic opes congerit, ille se pascit honorum fumo, alter voluptatum illecebras venatur ; pueros puta in ædificandis casulis occupatos, ridebis. Rixæ ubique, contentiones, jurgia inter amicos, affines, ac propinquos regnant ac dominantur ; insanire omnes, uti revera insaniunt, crede ; risum excutient continuò, nunquam lachrymas. Denique quidquid videris uspiam vel audieris, si eo, quo par est, modo accipias, valere jubebis lachrymas tuas, & meum ridendi morem imitabere. Quare si sapere voles in posterum, Heraclite, horridam illam rigidamque sapientiam lætiore illâ ac faciliore, quam profiteor, commutabis : quâ ego in consecandâ id sum natus commodi, ut vacuum omni sollicitudine & plenam hilari gaudio vitam semper duxerim. Porro hunc esse germanum veræ sapientiæ fructum existimavi semper, qui ad procreandam

O 5

huma-

humano generi felicitatem ac lætitiã plurimum conferret.

A M I C U S

In secessu suo rerum æternarum meditationi vacans.

Ad Amicum civilium curarum undis immersum.

Ad Narrandum & Hortandum.

Mirum fortè tibi videbitur, Charissime; quòd è secessu meo animum induxerim ad te scribere, qui abiens visus fueram polliceri, velle me ad tempus rebus omnibus valedicere. Tamen nolim existimes, hoc nihil fuisse unquam propositum, ut omnem prorsus amici memoriam mihi interdicerem. Næ durior fuisset illa lex, imò & iniqua, nì quid impertirem tibi illius solatii, quò fruitor amicus tuus, dum sibi Deoque totus vacat, & æternis rebus contemplandis intentus est. O verè beatorum fortunatùmque tempus illud! ô tranquillos & suaves illos dies, quibus raptus extra se, ut sic loquar, animus, & corporeis vinculis quasi jam liber, nihil mortale, vel perituum sapit! O jucunda pax illa mentis atque tranquillitas, quã terrenæ conditionis immemor anticipato felicitatis æternæ gustu recreatur! Sed quid dicam tibi, aut potius quid non dicam? Nam cur intimos cordis mei recessus dubitem aperire? Ut illa